

Bianca Nederlof
Ongrijpbaar

literaire thriller

 LetterRijn

ONGRIJPBAAR

Bianca Nederlof

Uitgeverij LetterRijn Leidschendam

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Eerste druk, oktober 2014

© 2014 LetterRijn

Auteur: Bianca Nederlof

Redactie: Jolka de Jong en Theo van Rijn

Grafische vormgeving cover: Podivium, Haarlem

Tekstopmaak: LetterRijn
Uitgeverij: LetterRijn

isbn: 978-94-918750-7-6

Lettertype: Garamond, 12 pt

Voor Hugo

*Time goes so slow
Days come and go
But I know, yes I know*

*New born son
Life has won
Take this turn then he'll run
Run away from all that's been
I have done, I have seen*

Uit 'I have seen' van Zero 7,
van het album Simple Things.

Deel 1

1

‘Je had het beloofd!’ bries ik.

Zonder me aan te kijken haalt David verontschuldigend zijn schouders op. In de deuropening verschijnt Nick. Ik bijt op mijn wang. Heeft hij gehoord dat ik tegen David uitviel?

‘Hé, kleine piraat.’ David tilt zijn zoon op. ‘Ga je vandaag lief zijn voor mama?’

Nick kijkt mij aan. Vragende ogen in het kleutergezichtje.

‘Papa gaat vandaag niet mee,’ zeg ik.

‘Waarom?’ vraagt Nick. Het is de vraag die hij tegenwoordig altijd stelt. Als ik zeg dat we boodschappen gaan doen, dat hij zijn boterham met aardbeienjam moet opeten, of als ik zeg dat het bedtijd is.

Ook nu geef ik geduldig antwoord. ‘Omdat papa moet werken.’

David geeft Nick een knuffel en zet hem weer neer. ‘Vanmiddag moet je me er alles over vertellen.’

‘Oké.’ Nicks oog valt op een omgevallen plastic hijskraan die onder de

salontafel ligt en hij drementelt ernaartoe.

Voor hem is het blijkbaar geen probleem dat zijn vader niet meegaat.

Voor mij wel.

In de keuken neem ik David apart. 'Ik zie het niet zitten om in mijn eentje met hem te gaan,' zeg ik met gedempte stem.

'Hoezo?' vraagt hij, oprecht verbaasd.

'Met al dat gedoe, de afgelopen weken.' De irritatie is hoorbaar in mijn stem.

'Welk gedoe?'

'David! Af en toe leef je echt onder een steen. Die hele discussie over de Zwarte Pieten natuurlijk. Bij de landelijke intocht lopen zelfs ME'ers verkleed als Piet mee.'

Hij legt zijn vingertoppen op mijn wang en streelt me. 'Liefie, er gebeurt heus niets.'

Stuurs draai ik mijn hoofd weg. 'Dat weet je niet! Ik ging ervan uit dat je meeding! Maar jij hebt weer zo'n stomme deadline. Is dat nou echt het belangrijkste ter wereld?'

David zucht zichtbaar geërgerd. 'Natuurlijk niet. Ik zou ook veel liever met jullie meegaan, maar het is nu niet anders.'

Ik klem mijn kaken op elkaar. Het liefst zou ik het nu willen uitschreeuwen, maar ik wil niet dat Nick ons hoort ruziën.

Zonder iets te zeggen trekt David zijn telefoon uit zijn broekzak en zoekt een nummer op.

'Wie ga je bellen?' snauw ik.

'Maura.'

Davids zus is er al voordat hij vertrekt. Ze aait Nick over zijn hoofd. ‘Hoi boef. Lekker aan het spelen?’

‘Ik ben geen boef.’ Hij springt op. ‘Ik ben een piraat!’ Met een denkbeeldig zwaard zwaait hij naar zijn tante.

‘Oei,’ zegt Maura. Ze doet een stap achteruit. ‘Piraten zijn eng. Zullen we eens gauw een pietje van je maken?’

‘Ja!’ roept Nick.

Maura vangt mijn blik. ‘Wat is er?’

‘Ik weet het niet. Dat hele gedoe met die Zwarte Pieten. Straks gebeurt er wat. David laat me weer mooi zitten.’

‘Welnee.’ Maura pakt mijn hand. ‘Er gebeurt echt niets. En ik ben er nu toch bij? Ik beloof je dat ik ook goed op Nick zal letten.’

Ik knik. Ze heeft gelijk. Met een glimlach probeer ik mijn doemscenario weg te drukken.

2

‘Niet zo knijpen, mama.’

Met tegenzin verslapt mijn grip om het handje dat zich uit die van mij probeert te wurmen. Nick draagt een blauwe pietenmuts en heeft zwarte vegen op zijn gezicht.

‘Niet loslaten,’ zeg ik.

In de drukte op de kade dringen mensen om het beste plekje. Ik zoek geruststelling in Maura’s ogen. Ze glimlacht ontspannen. Er hangt een sfeer van verwachting en als vanuit de verte het vage geloei van een sloophoorn te horen is, wordt er gezamenlijk ingezet en klinkt een harmonieus ‘Zie ginds komt de stoomboot’ om ons heen.

Een duw in mijn zij dwingt me een stap naar voren te zetten. Een stevige vrouw met kort bruin haar dringt zich tussen Maura en Nick door en gaat pal voor ons staan. Ze is alleen, zonder kind. Ik wissel een blik met Maura, die een wenkbrauw optrekt en haar schouders ophaalt.

‘Ik kan niets zien!’ Nick geeft een kort rukje aan mijn hand.

Ik stoot Maura aan en gebaar dat ze moet helpen. Met haar hulp klimt Nick op mijn schouders. Als ik weer rechtop sta, hoor ik boven mijn hoofd Nick voluit meezingen. Zijn beentjes zijn warm in mijn nek en ik houd zijn enkels vast. Die blijven zenuwachtig bewegen en zijn vingers woelen mijn haar door de war.

Aan het begin van de haven komt de boot in zicht, met op het dek dansende Zwarte Pieten die rare capriolen uithalen en in hun midden staat een statig wuivende Sinterklaas.

‘Kijk, mama! Sinterklaas!’ Een Zwarte Piet valt bijna van de boot en de schaterende lach van Nick klinkt boven het gezang en geroep uit.

De vrouw voor me draait haar hoofd om en kijkt me bevreemd aan. Voor ze weer naar de boot kijkt, laat ze haar donkere blik op Nick rusten. Ik negeer het opgejaagde gevoel dat over me heen komt en richt mijn aandacht op de boot die aanlegt bij de kade. Pieten springen van boord om hem met dikke touwen vast te leggen aan de bolders, en de loopplank wordt uitgelegd. De burgemeester staat al klaar om het hoog bezoek uit Spanje te verwelkomen. Enkele minuten later rijdt de Sint ons vrolijk groetend op zijn schimmel voorbij.

Een alarmerende schreeuw klinkt tussen de vrolijk roepende kinderstemmen. Enkele meters links van ons klimt een man over het hek en rent naar het paard met Sinterklaas. Verschillende Pieten zwermen eromheen. Ik ga op mijn tenen staan om te zien wat er gebeurt.

Een doffe knal.

Iemand gilt. Het paard steigert.

Er wordt geschreeuwd en een golf van beweging trekt door de menigte. Ik zet Nick op de grond. Als een bewegende muur duwen mensen tegen

ons aan. Met een felle ruk worden Nicks vingers uit mijn hand getrokken. Ik graai naar hem. Een stoot in mijn zij. Ik val en word tegen mijn arm getrapt. Schoenen net naast mijn gezicht. Ik moet opstaan, omhoog, weg uit deze chaos. Een schop tegen mijn schouder. Ik richt me half op, iemand struikelt. Naast me komt een man op zijn knieën terecht. Weer een duw. Iemand belandt met zijn volle gewicht boven op me. Meer gewicht. Steeds zwaarder. Ik krijg geen lucht. Paniekerig geschreeuw dringt als een ruis tot me door. Ik word ondergedompeld in een woeste zee, een benauwende zwaarte drukt me tegen de bodem. Ik grijp om me heen, zoekend naar Nick, naar Maura. Nergens is houvast en ik ben afgesneden van alles en iedereen terwijl paniek over me heen spoelt. Happend naar adem probeer ik naar de oppervlakte te komen. Iemand trekt aan mijn arm, waardoor ik omhoog kan komen. In de herwonnen ruimte zuig ik verse lucht mijn longen in.

‘Bedankt,’ breng ik uit als ik op mijn voeten sta, hoewel mijn redder al weg blijkt te zijn. Ik krijg de kans niet om te kijken waar Nick is, de stroming van de menigte voert me genadeloos mee.

‘Nick!’ roep ik herhaaldelijk. Het is zinloos, mijn stem gaat verloren in de commotie. Ik kan niet anders dan meegaan met de massa. Verderop heeft de menigte zich verspreid door de zijstraten die naar de binnenstad leiden en is de chaos beter te overzien. Ik ren tussen de mensen door en steek de straat over. Midden op de weg staat een kind in een blauw pietenpakje, als een eilandje in een kolkende zee. Mijn hart slaat over en ik ren naar hem toe.

Het is een meisje. Een man holt me voorbij. ‘Papa!’ roept het meisje en ze steekt haar armen uit. De man tilt haar op en loopt met ferme passen weg.

In gedachten zie ik Nick vertrapt op de grond liggen en ik wring mezelf tussen de mensen door terug naar waar ik vandaan kom. Een hand op mijn

schouder. Het is Maura. Ze heeft een verwilderde blik in haar ogen.

‘Waar is Nick?’ vraag ik. ‘Heb jij hem gezien?’

Ze kijkt me radeloos aan en schudt dan kort en heftig haar hoofd.

Ik draai me om en klamp de eerste de beste vrouw aan die ik zie. ‘Heeft u een jongetje gezien? Drie jaar, blauw pietenpakje...’

De vrouw schudt haar hoofd en loopt door. Aan haar hand trekt ze een meisje mee dat met lange uithalen huilt. In haar handje een gescheurde pietenmuts. Her en der schiet ik mensen aan. Tevergeefs. Nors uitziende mannen en verbouwereerde vrouwen vragen zich hardop af wat er is gebeurd.

Half rennend vind ik de weg terug naar het dranghek dat is omgeduwd en waar nu twee agenten bezig zijn om dit deel van de kade met rood-wit lint af te zetten. Op een brancard ligt een Zwarte Piet. Twee hulpverleners staan over hem heen gebogen. Vanaf de andere kant komt een politiebusje de kade op rijden en stopt daar. Een geboeide man wordt door een drietal agenten het busje in geduwd. Dan zie ik Sinterklaas. Hij zit op de grond, zijn mijter ligt vertrap naast hem en zijn baard is losgekomen van zijn van pijn vertrokken gezicht. Met zijn linkerhand houdt hij zijn andere arm vast en ondersteund door twee agenten komt hij moeizaam overeind.

Een politieagente loopt me haastig voorbij. Ik haal haar in en blijf voor haar staan. ‘Nick,’ hijg ik. ‘Mijn zoon... ik ben hem kwijt!’

De agente kijkt om zich heen, alsof Nick ineens in haar gezichtsveld zal opduiken. ‘Loopt u even met me mee.’ Ze voert me naar een iets rustiger plekje, waar ze mijn naam vraagt.

‘Silvia de Groot,’ zeg ik gehaast. ‘Mijn zoon heet Nick.’

De jonge vrouw legt haar hand op mijn arm. ‘We zullen er alles aan doen

om Nick terug te vinden. Ik zorg ervoor dat er zo snel mogelijk een sms-alert wordt uitgestuurd. Hoe oud is Nick? Wat heeft hij aan?’

‘Drie jaar, blauw pietenpakje. Blauwe muts met groene veer. Zwarte vegen op zijn gezicht. Hij is blond en heeft lichtblauwe ogen.’

Terwijl de agente alles noteert, komt Maura aangerend. Met ingehouden adem kijk ik haar aan.

Ze hijgt en schudt moedeloos haar hoofd.

3

David houdt me vast. Hij is zo snel mogelijk hiernaartoe gekomen nadat ik hem belde. Nu staan we naast het rood-witte lint op de kade. Ondertussen is onze plaatselijke intocht landelijk nieuws geworden. Een man heeft een schot met een alarmpistool gelost. Het paard steigerde van schrik en raakte daarbij een van de Zwarte Pieten. Onze Sinterklaas viel en brak zijn arm. Sint en Piet zijn naar het ziekenhuis vervoerd. De aanvaller is gearresteerd en overgebracht naar het politiebureau.

Mijn schoonouders zijn gekomen en daar ben ik ze dankbaar voor. Marten, Davids vader, is een man die zich niet snel van zijn stuk laat brengen. Hij heeft zijn arm om Isobel geslagen, mijn schoonmoeder, die handenwringend om zich heen kijkt en niet in staat lijkt te zijn om iets te kunnen doen. De diepe lijnen in haar gezicht geven haar een zorgelijke uitdrukking.

Davids oudere broer Paul komt ook net aanrijden. Zonder zijn vrouw.

‘Waar is Hannelore?’ vraagt Marten aan Paul als hij is uitgestapt.

‘Ze is thuis,’ antwoordt hij afgemeten. Dat verbaast me niets. Zijn vrouw

heeft altijd al een hekel aan me gehad, en voor Nick heeft ze zich nooit geïnteresseerd. Paul draait zich om en wendt zich tot de agent die de zoekactie coördineert die straks wordt gestart. Er zijn flink wat agenten opgetrommeld.

Terwijl ik me overeind probeer te houden, verbaas ik me over de stroomversnelling van gebeurtenissen die om me heen gaande is. David heeft thuis een foto van Nick opgezocht. Die heeft hij doorgestuurd en daar worden nu flyers van geprint. Er is een lokale sms-alert uitgegaan van Burgernet, en ook is er via Twitter een bericht verstuurd met het signalement van Nick. Als hij over een uur niet is gevonden, volgt er een Amber Alert. De agente heeft me uitgelegd dat een Amber Alert grootschaliger is en dat ze dit alleen doen als er direct gevaar kan dreigen voor het kind. Het betekent dat ze onder andere op tv een foto van Nick zullen laten zien. Ik krijg het ijskoud bij de gedachte dat hij Nick op televisie ziet. Altijd sluimert zijn bestaan op de achtergrond. Bewust of onbewust, bij alles wat ik doe. Het mag niet gebeuren dat hij...

‘De meeste kinderen worden binnen een paar uur gevonden, mevrouw,’ zegt de agente. ‘Waarschijnlijk houdt hij zich ergens schuil. Of is hij verdwaald.’

Ik kijk over de haven in de richting van de rivier en kan alleen maar hopen dat Nick de drukke binnenstad is ingelopen. Ik stel me voor hoe hij huilend over straat zwerft. Er zou toch iemand moeten zijn die aan hem vraagt wat er is? Het kan niet anders dan dat hij zich ergens schuilt. Of misschien is hij naar het plein gelopen, naar de zaterdagse markt. Daar ben ik zo vaak met hem geweest.

In een impuls duw ik Davids armen van me af. ‘De speelgoedwinkel. Als hij de stad is ingegaan, heeft hij zeker weten op het plein het logo van de speelgoedwinkel herkend.’

David pakt mijn hand. ‘Over vijf minuten gaan we zoeken.’

Vijf minuten klinkt als een eeuwigheid. Ik ruk me los en hol door de straten naar het plein. De dansgroep staat er naast het podium verloren bij. Her en der staan groepjes mensen te praten.

‘Zo erg!’ vang ik op.

‘Ze bleef maar huilen.’

‘Wat heb jij tegen ze gezegd?’

Ik krijg de neiging om gillend te vragen waar ze zich druk om maken.

Ik ren de winkel binnen. Gejaagd kijk ik de ruimte rond. De schappen zijn te hoog om eroverheen te kijken. Ik ga voor een man staan die net een videogame op de toonbank legt en wend me tot het meisje achter de kassa.

‘Heeft u een jongetje gezien? Drie jaar, blauw pietenpakje.’

Het meisje schudt haar hoofd en ik word op mijn schouder getikt.

‘Pardon, ik was aan de...’

Met een ruk draai ik me om. ‘Mijn zoon is weg! Verdwenen! Maar ga uw gang. Sorry, dat ik een halve minuut van uw leven heb verspild.’ Zonder zijn reactie af te wachten ren ik verder de winkel in, naar de stelling met Lego. Nick is dol op blokken, lego, bouwen, dingen in elkaar zetten. Het pad is leeg. Ik kijk om me heen. Grote machines, hijskranen, vrachtwagens, die hebben een onweerstaanbare aantrekkingskracht op hem en nu word ik als een magneet naar de hoek met stoer jongensspeelgoed getrokken. Ook hier is hij niet. Gehaast ga ik alle paden af, ondertussen Nicks naam roepend. Halverwege het schap met Nijntje-babyspullen loop ik in de armen van David en radeloos klamp ik me aan hem vast. ‘Hij is hier niet,’ snotter ik.

‘Ze zijn begonnen met zoeken,’ zegt hij terwijl hij over mijn rug wrijft. ‘Er zijn honderden flyers uitgedraaid met zijn foto erop.’

‘Hij is al bijna anderhalf uur weg. Het kan gewoon niet. Als iemand hem

heeft zien lopen, in zijn eentje, dan had die hem toch allang naar de politie gebracht? En er is al een bericht via Burgernet uitgegaan. Mensen moeten toch naar hem uitkijken?’

‘We vinden hem. Het kan niet anders.’

Ik verbaas me over de zekerheid in Davids stem. Het stelt me gerust. Hij heeft gelijk. We zullen hem vinden. Het moet. Straks kan ik Nick weer in mijn armen sluiten. Mijn egeltje, dat zich het liefst op de bank onder een dekentje oprolt tot een bolletje. We verwennen hem met een enorme berg chocola, kruidnootjes en schuimpjes. We laten hem op Uitzending Gemist de landelijke intocht terugkijken, zodat hij ziet dat er niets met Sinterklaas aan de hand is. Hij zal een mooie tekening maken en vanavond, voor we naar bed gaan, doen we die in zijn schoentje, samen met een wortel voor het paard. We zingen keihard ‘Sinterklaas kapoentje’ en ik blijf hem net zolang knuffelen tot hij weet dat ik hem nooit meer zal loslaten.

Ik haal mijn neus op en veeg mijn tranen weg. ‘Heb jij ook flyers meegekregen?’

David knikt. ‘Maura en Paul zijn ook aan het zoeken, net als mijn ouders en een stuk of zes politieagenten.’ Hij geeft me een stapeltje flyers. Bij het zien van de foto die David heeft uitgekozen, hoor ik alleen het ruisen van mijn bloed in mijn oren. Ik krijg het tegelijkertijd heet en ijskoud vanbinnen. Nicks helderblauwe ogen kijken me met een ondeugende blik aan.

Ik voel Davids hand op mijn arm. ‘Silvia?’

Ik kijk op.

‘Gaat het?’ vraagt hij.

Verdwaasd knik ik. We moeten hem vinden. Vóór deze foto in de media wordt verspreid.

4

Het enige licht komt uit de hoek van de woonkamer. Vanuit zijn terrarium kijkt Rizzy me bewegingloos aan. De baardagaam van David woont al vijf jaar in zijn glazen kooi en lijkt daar volkomen vrede mee te hebben. Het is wonderlijk hoelang dat beest kan stilzitten, alsof het niet uitmaakt dat de tijd voorbijglijdt terwijl je helemaal niets zit te doen.

David is naast me op de bank in slaap gevallen. Voor me ligt mijn telefoon op tafel en elke minuut controleer ik of hij het nog doet.

De zoekactie was tevergeefs, ondanks de hulp bij het zoeken van Paul en mijn schoonvader. Maura had een vertrapte blauwe pietenmuts teruggevonden, maar de veer was eraf. Ik weet niet eens of het de muts is die Nick op had. Her en der lagen verloren mutsen, tekeningen en kleine zakken met strooigoed op straat. Mijn schoonmoeder was er nog erger aan toe dan ik en alleen Maura was in staat om haar enigszins te kalmeren.

Ondertussen is er een Amber Alert uitgegaan. Nick. Zo onwerkelijk om hem op tv te zien. Zijn heldere blauwe ogen, zijn perfecte jongensgezicht. Aan het einde van de middag waren David en ik meegegaan naar het politiebureau. Ik was te overstuur, kon niets uitbrengen. We hebben met de rechercheur afgesproken dat hij vandaag aan het begin van de middag hier zal langskomen.

Ik houd Leo op schoot tegen me aangeklemd. De grote knuffelleeuw ruikt naar Nick en ik duw mijn neus diep in de stof om zoveel mogelijk van zijn geur op te snuiven. Naast bouwen en machines heeft Nick een ontembare voorliefde voor grote en gevaarlijke dieren. Krokodillen, leeuwen, olifanten. Afgelopen zomer zijn we naar de dierentuin geweest en ik had hem nooit eerder zo zien stralen. Van het schattige gegrom als hij een leeuw probeerde na te doen gierden David en ik het uit van het lachen. Bij de souvenirshop liep Nick regelrecht op een veel te grote knuffel af en hield de leeuw met glinsterende ogen in zijn armen. Ik kon het niet over mijn hart verkrijgen om het beest niet voor hem te kopen en rekende af bij de kassa. David kwam terug van de wc en vroeg waar Nick was gebleven.

Met het wisselgeld nog in mijn hand stormde ik de winkel uit. Daar stond hij, naast een meisje dat een kop groter was dan hijzelf en dat hartverscheurend huilde. De leeuw die Nick stevig vastgeklemd had, stak hij nu uit naar het meisje. Verbaasd keek ze naar hem en aarzelend pakte ze de knuffel aan. Ze stopte direct met huilen. Op dat moment kwam haar moeder aangerend en ze pakte het meisje op. Ze verontschuldigde zich, gaf de leeuw terug aan Nick met een aai over zijn hoofd erbij en maakte zich uit de voeten. Het meisje in haar armen huilde opnieuw.